

ת"פ 54630/09/20 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד שחר הולר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 54630-09-20 מדינת ישראל נ' הולר

בפני
בעניין: כבוד השופט חגי טרסי
מדינת ישראל - פמ"מ

המאשימה

נגד

שחר הולר ע"י ב"כ עו"ד משה יוחאי

הנאשם

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בו יוחסה לו עבירת הצתה בצוותא - עבירה על סעיף 448(א) רישא ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 4.9.2020 חבר הנאשם לאחר לצורך הצתת האופנוע של קרבן העבירה, אשר חנה בחניון התת קרקעי בבניין מגוריו בראשון לציון (להלן: "**הבניין**"). לצורך ביצוע ההצתה נהג הנאשם ברכבו, ביחד עם האחר, לראשון לציון, כשהם מצוידים בבקבוק ובו חומר דליק והאחר חובש קסדה מלאה על ראשו. בהגיעם סמוך לבניין, בשעה 22:53, עצר הנאשם את הרכב והאחר ירד מן הרכב, כשהוא עוטה כפפות על ידיו, חובש קסדה המכסה את פניו וראשו ואוחז בידו בבקבוק ובו חומר דליק. האחר נכנס אל חניון הבניין, ניגש אל האופנוע והציתו. האחר חזר אל הרכב, והנאשם והאחר נסעו מהמקום. כתוצאה ממעשיהם של השניים, אחזה אש באופנוע וגרמה לשריפתו.

במסגרת ההסדר שגובש בין הצדדים, הוסכם כי הנאשם יופנה בטרם הטיעונים לעונש לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, וכי המאשימה תעתור לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, כעונש ראוי, לצד מאסר על תנאי ופיצוי, ואילו ההגנה תהא חופשיה בטיעוניה.

תסקיר שירות המבחן:

מתסקיר שהוגש ביום 20.6.21, עולה כי מדובר באדם כבן 22, רווק, אשר אין לחובתו הרשעות קודמות. הנאשם

עמוד 1

סיים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות חלקית. התגייס לצבא ולאחר כשנתיים וחודשיים חווה ירידה במוטיבציה והשתחרר מהשירות על רקע חוסר התאמה. לאחר שחרורו השתלב בעבודה בעסק המשפחתי ותמך באמו כלכלית עד מעצרו.

מהאבחון הראשוני שנערך בשלב המעצר עלה כי הנאשם הצליח לאורך השנים לתפקד באופן תקין, אך ניכרת נטייתו להגמשת גבולותיו באופן אשר יהיה תואם את סיפוק צרכיו תוך קושי בהערכת השלכות התנהלותו ובחירותיו, כשניכרים דפוסי אישיות בלתי בשלים. נראה כי לחוויית המעצר השפעה מרתיעה עבורו. ביום 16.02.21 הוטל על הנאשם צו פיקוח מעצר בשירות המבחן, במסגרתו השתלב בקבוצה ייעודית לעצורי בית. הנאשם מסר בדיקת שתן נקיה, התמיד להגיע למפגשים הקבוצתיים ולשתף פעולה. ניכר כי באותו שלב היה בעל מודעות ראשונית באשר לנסיבות מעורבותו בעבירות, ובלט דפוס ריצוי מצדו וחוסר בשלות. עם זאת, העריך שירות המבחן כי פחת הסיכון במצבו להמשך התנהלות שולית.

בשלב האבחון הנוכחי, נראה כי הנאשם צמצם מאחריותו לביצוע העבירה, אך גילה חרטה בגין התנהגותו. הנאשם ציין כי קיימת היכרות שטחית בינו לבין האחר, וכי זה האחרון ביקש ממנו שילוה אותו למלא דלק והוא נענה מתוך רצון לסייע לו. רק במהלך הנסיעה התעורר חשדו של הנאשם בשל בקבוק הדלק שאחז האחר, ואף לאחר חזרתו של האחר לרכב לא ידע לדבריו על ההצתה. הנאשם שלל הכרות עם בעל האופנוע שהוצת. עוד מסר כי לאחר האירוע וחקירתו חש מנוצל על ידי האחר והבין כי זה פעל על רקע סכסוך ועל מנת לסגור חוב. הנאשם חשש שהאחר יפגע בו ובמשפחתו.

שירות המבחן התרשם מצעיר, נעדר עבר פלילי, הנמצא בתהליך גיבוש זהותו והתפתחותו. עוד התרשמו מתפקודו האחראי והתקין במישור הלימודי, התעסוקתי והמשפחתי ומהיותו בעל שאיפות נורמטיביות לעתיד. הנאשם גדל במערכת משפחתית מורכבת, נעדר דמות אב מטיבה ומכוונת, כאשר הוא שותף בעול פרנסת המשפחה מגיל צעיר. להערכת שירות המבחן, ברקע למעורבותו הפלילית קיימים חוסר בשלות, חשיפתו לקשרים חברתיים שוליים, קשייו בזיהוי גורמי סיכון במצבו, קשייו לשים גבול לעצמו ולסביבתו, קושי בהפעלת שיקול דעת. עם זאת, שירות המבחן לא התרשם מדפוסי חשיבה והתנהגות עברייניים מושרשים.

לאור דברים אלו, כאשר הנאשם נמצא בראשיתו של הליך טיפולי, ערך מאמצים והשקיע בהליך שיקומו, נראה כי ישנה נזקקות טיפולית, אשר יש בה כדי להפחית את רמת הסיכון להישנות עבירות, המליץ שירות המבחן על דחייה בת 4 חודשים על מנת להעמיק בטיפול.

בתסקיר משלים מיום 6.10.21, עדכן שירות המבחן כי הנאשם נטל חלק בקבוצה ייעודית לעצורי בית בין החודשים אפריל ליולי 2021. הוא התמיד בהגעתו, שיתף פעולה כנדרש ונטל חלק פעיל בקבוצה. לאחר סיום הקבוצה נערכו עמו מפגשים פרטניים מהם נתן ללמוד כי כיום הוא מכיר בכך שהתקשה בהפעלת שיקול דעת והבנת הסיכון במעורבותו בקשרים חברתיים בעייתיים שניהל והשלכותיהם. באשר להמשך שילובו בטיפול, ועל אף ההתרשמות ששוקפה לו לגבי צרכיו הטיפוליים, שלל הנאשם נזקקות להמשך שילובו בהליכי טיפול ושיקום.

להערכת שירות המבחן רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות היא נמוכה, והוא אף הורתע מההליכים הפליליים שננקטו נגדו, אך לאור מכלול הפרמטרים ושקלול גורמי הסיכון והסיכוי, לא ניתן לשלול סיכון להישנות התנהגות שולית. לאור העובדה שהנאשם שולל נזקקות טיפולית לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית, אך המליץ להתחשב בגילו הצעיר, בטיפול שעבר במסגרת תקופת הפיקוח ובהעדרו של עבר פלילי.

טיעוני הצדדים:

בטיעוניו לעונש עמד ב"כ המאשימה על מעשיו של הנאשם ועל החומרה הטמונה בהם. עוד עמד על הפגיעה בערכים המוגנים, הכרוכה בעבירת ההצתה, ביניהם הגנה על שלום הציבור, על זכות הקניין ועל תחושת הביטחון האישי של הציבור. ב"כ המאשימה ציין כי הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הבינוני, נוכח העובדה כי מדובר בהצתה של אופנוע החונה בתוך חניון תת קרקעי בבניין מגורים. בנוסף, מדובר באירוע מתוכנן, כאשר שניים חברו לבצע אותו ואף הצטיידו בחומר דליק, כאשר הנזק הפוטנציאלי גבוה בשל העובדה כי האש יכלה להתפשט בחניון. ב"כ המאשימה הדגיש כי חלקו של הנאשם קטן יחסית לאחר, שביצע את ההצתה בפועל. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הגיש אסופת פסיקה ועתר למתחם ענישה הנע בין 18-42 חודשי מאסר בפועל. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציין כי הנאשם נעדר עבר פלילי, נטל אחריות על מעשיו וחסך בזמן שיפוטי. באשר לתסקיר שירות המבחן, ציין כי אומנם הנאשם שיתף פעולה עם גורמי הטיפול אך שלל נזקקות טיפולית ואין המלצה בעניינו. עוד ציין כי על פי התסקיר הנאשם חסר בשלות, בעל קשרים חברתיים שליליים, מתקשה בזיהוי גורמי סיכון ובעל נטייה להיגררות. יחד עם זאת ציין כי שירות המבחן לא התרשם מדפוסי חשיבה והתנהגות עברייניים מושרשים וכי התרשמו שרמת הסיכון להישנות עבירות היא נמוכה. לאור האמור, עתר למקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה ולהשית עליו 18 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן, ממנו ניתן ללמוד כי הנאשם עבר כברת דרך ולאורך שנה השתתף בטיפול קבוצתי ופרטני. עוד ציין, כי שירות המבחן התרשם מרמת סיכון נמוכה להישנות עבירות וכי לחוויית המעצר ישנה השפעה מרתיעה על הנאשם. הנאשם היה עצור קרוב לחודשיים ואז שוחרר למעצר בית עם צו פיקוח, כאשר הוא שיתף פעולה עם שירות המבחן ולקח אחריות. הסנגור המלומד הפנה לאסופת פסיקה וביקש לאמץ שלא להטיל על הנאשם ענישה מכבידה. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציין כי אין המדובר בעבריו שגרתי, כי אינו בעל דפוסים עבריינים וכי ענישה מכבידה עלולה לגרום לו נזק בל יתואר. עוד ציין כי אביו חולה אונקולוגי וכי בשנה האחרונה הנאשם עוזר לאביו בבית החולים ולאמו בעסק המשפחתי. לאור כך, עתר ב"כ הנאשם להשית עליו ענישה בדמות מאסר שיינשא בדרך של עבודות שירות.

לבסוף שמעתי גם את דברי הנאשם עצמו אשר ציין כי מעולם לא הסתבך בפלילים, כי מצבו החמור של אביו מעיק עליו וכי הוא רוצה לחזור לחייו ולעבודה. הנאשם הביע צער על מעשיו.

דין והכרעה:

בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתה של עבירת ההצתה, על הסכנה הגלומה בו ועל הערכים החברתיים

עליהם נועדה להגן. יפים בהקשר זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' פדר** (15.4.15), אשר מבהירים היטב את מרכיבי הסיכון והחומרה הכרוכים בעבירת ההצתה, ואת מדיניות הענישה המתחייבת, הכוללת ככלל הטלת מרכיב ממשי של מאסר מאחורי סורג ובריא, וזאת לנוכח הפגיעה בערכים חברתיים משמעותיים ובהם הצורך בהגנה על שלום היחיד והציבור, על הקניין ועל תחושת הביטחון האישי והציבורי:

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה... גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו".

לצד עמדה עקרונית זו, מובן כי את מתחם העונש ההולם יש להתאים לנסיבות הקונקרטיות של המעשה הנדון, שהרי עבירת ההצתה כוללת מנעד רחב של מקרים ומצבים. עמד על כך למשל כב' השופט גרוסקופף בדבריו בע"פ 2939/19 **חלפון נ' מדינת ישראל** (2.2.2020), פסקה 6:

"בהצתה טמון נזק הרסני. אש המתפשטת באופן בלתי מבוקר זורה הרס, ומסכנת את האדם ואת החי, את הגוף ואת הרכוש. לא בכדי עמד בית משפט זה על חומרת עבירת ההצתה, ודומה כי אין צורך להכביר בכך מילים. עם זאת, טווח הענישה בגין הצתה אינו אחיד, ובקביעתו יש ליתן את הדעת, בין היתר, לתוצאות ההצתה, לפוטנציאל הסיכון הגלום בה, לתכנון מוקדם ולעברו של המצית."

על אותו מנעד רחב ועל הגורמים המשליכים על מדרג החומרה בעבירות ההצתה עמד בהרחבה כב' השופט עמית בדבריו הבאים, מתוך ע"פ 4036/13 **אמארה נ' מדינת ישראל** (5.10.2014):

"הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידי של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פיזיות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש ... מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה"

בעניינו נראה כי מדובר **בהצתה במדרג חומרה בינוני** ובהתאם לכך, אף **הפגיעה בערכים המוגנים היא ברמה בינונית**. הנאשם והאחר חברו יחדיו והציתו אופנוע, בתוך חניון תת קרקעי של בניין מגורים. הנזק המתואר בכתב האישום המתוקן מתייחס לשריפת האופנוע בלבד, כלומר פגיעה ברכוש גרידא, אך ברי מהנסיבות, דהיינו הצתה בשעת לילה בתוך חניון תת קרקעי של בית מגורים, כי פוטנציאל הפגיעה היה משמעותי יותר, הן לרכוש והן לגוף ולנפש. יתרה מכך, אין מדובר באירוע ספונטני וקצר מועד, אלא במי שחברו יחדיו לצורך הצתת האופנוע ואף הצטיידו מראש בבקבוק עם חומר דליק, והאחר אף חבש קסדה מלאה על ראשו ועטה כפפות על ידיו. להשלמת התמונה אזכיר כי הנאשם נהג ברכב, וכי לא ביצע את מעשה ההצתה בפועל, אלא המתין לחברו בעת שזה נכנס לחניון והצית את האופנוע, ולאחר מכן נמלט עמו מהמקום. במובן זה, חלקו של הנאשם במעשים קטן במידת מה ביחס לאחר, אם כי שניהם גם יחד אחראים למעשה כמבצעים בצוותא.

באשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, נתתי דעתי לפסיקה שהוצגה על ידי באי כוח הצדדים, ולפסקי דין נוספים של בית המשפט העליון. מטבע הדברים תתמקד סקירת הפסיקה במקרים בהם מדובר היה בהצתות של כלי רכב באמצעות חומר דליק, או במקרים בעלי מאפיינים דומים.

בע"פ 907/14 **רחמים נ' מדינת ישראל** (18.11.2014), נדון עניינו של מערער אשר הורשע בעבירות הצתה וקשירת קשר לביצוע פשע, לאחר שעל רקע סכסוך של מה בכך, הצית עם אחר את רכבה של המתלוננת וגרם לו לנזקים כבדים, כמו גם לנזק נפשי וחרדות למתלוננת הקשישה. **השניים פעלו מתוך תכנון מוקדם, הצטיידו בדלק, שפכו אותו על גג הרכב והציתו אותו. נקבע מתחם ענישה הנע בין 2-4 שנות מאסר, ולאחר קבלת תסקיר שלא בא בהמלצות טיפוליות, נגזרו על המערער 30 חודשי מאסר**, וכן הופעל במצטבר מאסר מותנה. ערעורו של המערער לביהמ"ש העליון נדחה.

בע"פ 1846/13 **עמאש נ' מדינת ישראל** (01.12.2013), דובר על נאשמים צעירים אשר הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של הצתה בצוותא, לאחר שהציתו את רכבו של המתלונן, אשר היה בבעלות משותפת עם אחד המערערים, על רקע סכסוך בנוגע להחזקה ברכב. כתוצאה מההצתה הרכב נשרף כליל. על אחד המערערים, ללא עבר פלילי, **נגזרו 27 חודשי מאסר** ואילו המערער השני, בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע גם בעבירות נוספות, מעבר להצתה, **נגזרו 38 חודשי מאסר**, והופעל מאסר מותנה במצטבר. בית המשפט העליון אישר **מתחם עונש הנע בין 2-4 שנות מאסר בפועל** ודחה את הערעור.

במסגרת ע"פ 1054/15 **חוגיראת נגד מ"י**, (30.6.2015) נגזרו על המערער **18 חודשי מאסר בפועל** על כך שבאישון לילה הצית את רכב המתלונן בעקבות סכסוך ישן. בשונה מעניינו, מדובר היה בהצתה ספונטנית, ללא הצטיידות בחומרי בערה, תוך שימוש במצת בלבד ומבלי שנגרם לרכב נזק רב. הערעור שהגיש המערער לבית המשפט העליון, נדחה.

בע"פ 5758/13 **נסאסרה נ' מדינת ישראל** (12.2.14), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של הצתה, קשר לפשע וחבלה במזיד ברכב. הנאשם הצית ביחד עם אחיו את רכבו של אח נוסף (המתלונן). האח המעורב בהצתה, איים על המתלונן והצית את רכבו. לאחר מספר ימים, קשר קשר עם הנאשם להצית רכבים

נוספים של המתלונן. לשם כך נטלו בקבוקים עם חומר דליק, הלכו לבית המתלונן, האח שפך את החומר הדליק על שתי מכוניות ושילח בהם אש. המכוניות נשרפו כליל. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש שבין 40-18 חודשי מאסר** וגזר על הנאשם, שהנו צעיר וללא עבר פלילי, עונש של **24 חודשי מאסר בפועל** לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון קבע כי המתחם שנקבע הוא הולם ואינו חמור מהגישה המקובלת בפסיקה. כמו כן קבע כי עונש המאסר שהוטל על הנאשם סביר והולם.

במסגרת ע"פ 2360/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (01.08.2012) המערער הורשע, על-פי הודאתו, בעבירות הצתה והפרת הוראה חוקית. בין המערער והמתלוננת קיים צו הרחקה על רקע סכסוך שכנים. המערער הפר את הצו ע"י כך שניגש אל המתלוננת וניסה לדבר עמה, ומשסירבה החל לצעוק עליה ולקללה. לאחר מכן **ניגש לתחנת דלק, מילא בקבוק בבנזין ובהמשך ניקב את צמיגי רכבה של המתלוננת, ניפץ את שמשת החלון, שפך את הבנזין על מושב הרכב ושילח בו אש. המעשה בוצע תוך סיכון רב לכלל יושבי הבניין, שבחניונו בוצעה ההצתה.** עקב ההצתה ניזוק הרכב באופן משמעותי. המערער בעל עבר פלילי, הכולל נשיאת עונשי מאסר. ביהמ"ש העליון דחה את ערעורו ואישר את העונש שהוטל עליו - **21 חודשי מאסר בפועל.**

בע"פ 1727/14 **מימון נ' מדינת ישראל** (06.01.2015) הורשע המערער בעבירות הצתה, איומים והפרת הוראה חוקית. המערער ביקש מחברו שיצית את רכבם של שכניו, וזה אכן ביצע את המבוקש, בעקבות המעשה נשרף הרכב כליל וכן נפגע רכב נוסף שעמד סמוך לו. בהזדמנות אחרת איים על שכניו זאת כאשר הוצא צו הרחקה כנגדו. המערער בעל עבר פלילי. **נקבע מתחם ענישה הנע בין 30-60 חודשי מאסר, ביהמ"ש העליון הפחית את עונשו ל- 30 חודשי מאסר** (חלף 36 חודשים) נוכח העובדה כי המערער לוקה במחלת נפש.

לצד הפסיקה הנרחבת הנ"ל, אשר נתנה ביטוי, במקרים דומים לענייננו, למדיניות הענישה המחמירה המתחייבת על פי הנחיות בית המשפט העליון, כלומר כזו הכוללת מרכיב ממשי של מאסר מאחורי סורג ובריח, השכיל הסנגור המלומד להציג מספר רב של פסקי דין, בהם הושתו על צעירים נטולי עבר פלילי, אשר הורשעו בעבירת הצתה, עונשי מאסר לנשיאה בעבודות שירות בלבד. אלא שעיון מעמיק באסופת הפסיקה שהוגשה מטעמו מעלה כי אין היא יכולה להוות בסיס איתן לקביעת מתחם העונש ההולם, שכן בכל אחת מאותן החלטות קיימים נימוקים מיוחדים המבהירים מדוע נקטו בתי המשפט כלפי אותם נאשמים בענישה לפנים משורת הדין ומבלי למצות את הדין איתם. כך למשל, בע"פ 2166/18 **פלוני נ' מ"י** (17.5.18), הוקל עונשו של המערער על ידי בית המשפט העליון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות מטעמים של אחידות הענישה, אל מול שותפו הקטין, שהיה המבצע הדומיננטי.

במקרים נוספים שהוצגו על ידי ההגנה, הבהירו בתי המשפט מפורשות כי מתחם העונש ההולם מצוי כולו בתחום המאסר הממושך, וכי העונש המקל שהושת מבוסס על סטייה לקולא מהמתחם מטעמי שיקום. כך למשל, בת"פ (חי') 74200-07-19 **מ"י נ' שקארה** (04.06.2020), נקבע **מתחם עונש הולם הנע בין 2-4 שנים**, בגין הצתה בצוותא של אופנוע ברחוב, אך לאור תסקיר חיובי ופוטנציאל השיקום הוחלט להשית **6 חודשי עבודות שירות** בלבד. מתחם זהה וענישה זהה, גם כן מטעמי שיקום, נקבעו באותו בית משפט גם במסגרת ת"פ 33372-04-20 **מ"י נ' מוסא** (19.10.20). כך הם גם פני הדברים בת"פ (מרכז) 9115-10-16 **מ"י נ' נוימן** (3.5.18), בת"פ 3216-03-14 **מ"י נ' עומר** (17.11.15), בת"פ 4867-08-14 **מ"י נ' דנדקר** (20.5.15) ובת"פ (ב"ש) 39973-09-14 **מ"י נ' פרג'י**.

(22.12.16).

מרבית ההחלטות הנוספות שצורפו מטעם ההגנה ניתנו טרם חקיקתו של תיקון 113 לחוק העונשין, כך שאין הן כוללות התייחסות כלשהי למתחם הענישה ההולם. מהמידע המפורט בהן ניתן להסיק כי העונשים המתונים שהושתו לא נבעו מהעדר חומרה, או מתפיסה עקרונית בדבר העונש הראוי למעשים, אלא מטעמים הנוגעים לשיקום, על רקע תסקירים חיוביים אשר כללו המלצות טיפוליות, אותן בחרו בתי המשפט לאמץ. גם להחלטות אלה השפעה מוגבלת, אם בכלל, על הסוגיה שלפנינו שעניינה קביעת מתחם העונש ההולם למעשים שביצע הנאשם.

לאור כל האמור, בשים לב לענישה הנוהגת, ובהתחשב במכלול הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה, לרבות החבירה בצוותא וההיערכות המוקדמת מחד, וחלקו המצומצם של הנאשם שלפני ככל שהדבר נוגע לאקט ההצתה עצמו מנגד, אני סבור כי לצד מעשיו הספציפיים של הנאשם יש לקבוע **מתחם עונש הולם הנע בין 15 ל-35 חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסר ע"ת ופיצוי.

משנקבע מתחם העונש ההולם יש לאתר את העונש הראוי בגדר המתחם, תוך מתן משקל למכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אלא נוגעות יותר לנתוניו של הנאשם עצמו, לעברו ולדפוסיו. בהקשר זה יש לציין בראש ובראשונה את גילו הצעיר של הנאשם, שהיה כבן 21 בלבד בעת ביצוע המעשים, את עברו הנקי, ואת ההודאה, לקיחת האחריות על מעשיו והחיסכון בזמן ציבורי הכרוך בכך. עוד ראוי לקחת בחשבון את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, אשר אינן פשוטות כלל ועיקר. בכל אלה יש כדי להצדיק מיקומו של העונש בחלק התחתון של המתחם שנקבע.

לכל אלה יש להוסיף את נתוני השיקום והטיפול המפורטים בתסקירי שירות המבחן. מהתסקירים עולה כזכור כי הנאשם השתתף במשך מספר חודשים בקבוצה ייעודית לעצורי בית, שיתף פעולה ולקח חלק פעיל בקבוצה. בהמשך נטל אף חלק בפגישות טיפוליות פרטניות, והחל בתהליך של נטילת אחריות והכרת גורמי הסיכון במצבו. שירות המבחן אף העריך כי הנאשם אינו מאופיין בדפוסי חשיבה והתנהגות עברייניים מושרשים, כי הורתע מההליך הפלילי וכי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות נמוכה.

מכלול הנתונים החיוביים הללו אכן תומך במיקום עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, כפי שאף הסכימה המאשימה, אך אין בו לטעמי כדי להצדיק הקלה נוספת וסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם שנקבע. הנאשם נטל אמנם חלק מסוים בהליכי טיפול אך מהתסקירים עלה בבירור כי הוא מצוי בשלב טיפולי ראשוני בלבד, אשר גם אם הניב ניצני שינוי, הרי שאלה טרם התבססו, וגם כיום אין ביכולתו של שירות המבחן לשלול את הסיכון להמשך התנהלות שולית מצד הנאשם.

יתרה מכך, על אף הנזקקות הטיפולית המובהקת, ועל אף שהצרכים הטיפוליים שוקפו לנאשם, שלל הנאשם את האפשרות להשתלב בהליכי טיפול נוספים ועמד על סיום ההליך כבר בעת הזו. על רקע זה אף לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית כלשהי בעניינו. בנסיבות אלה לא מתקיימים התנאים הדרושים לשקילת האפשרות החריגה לסטות

לקולא ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, ואת דינו של הנאשם יש לגזור ברף התחתון של המתחם, לצד הענישה המשלימה שהתבקשה בדמות מאסר על תנאי ופיצוי.

לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר, מיום 14.9.20 ועד 5.11.20.
2. 9 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת הצתה או עבירת אלימות מסוג פשע.
3. הנאשם יפצה את נפגע העבירה בסכום של 5,000 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט בתוך 60 יום ויועבר לנפגע העבירה על ידי המזכירות, בהתאם לפרטים שתספק המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים

ניתן היום, י"ג כסלו תשפ"ב, 17 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.